

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Piotr Mirek
Sędziowie:	SA Grażyna Wilk SO del. Andrzej Ziębiński (spr.)
Protokolant	Grzegorz Pawelczyk

przy udziale Prokuratora Ewy Ziai

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2016 r. sprawy

1. **L. C.**, s. S. i S., ur. (...) w K. (Azerbejdżan), oskarżonego z art. 258 § 3 kk, art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i inne;

2. **S. B.**, s. W. i Nadii, ur. (...) w N.,

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 18 § 3 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

3. **D. M.**, s. S. i Z., ur. (...) w S.,

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 306 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

4. **E. S.**, s. J. i E., ur. (...) w S.,

oskarżonego art. 258 § 1 kk, art. 306 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

na skutek apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonego D. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 16 czerwca 2015 roku, sygn. akt XXI K 144/13

1. uchyla zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego L. C. w punkcie 8 w części odnoszącej się do czynu z punktu XXXVI oraz w odniesieniu do oskarżonego S. B. w punkcie 26 i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania;

2. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 44 i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza postępowanie karne wobec oskarżonych D. M. i E. S.

o czyn opisany w punkcie CCC części wstępnej wyroku, kosztami sądowymi w tej części obciążając Skarb Państwa;

3. uchyla zaskarżony wyrok w punktach 33, 34, 35 i 36 oraz:

- na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza postępowanie karne wobec oskarżonego D. M. o czyn opisany w punkcie CCCIII części wstępnej wyroku, kosztami sądowymi w tej części obciążając Skarb Państwa;

- uznaje oskarżonego D. M. za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach od CCCIV do CCCIX, czym wyczerpał każdorazowo znamiona występku z art. 306 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., przy czym przyjmuje, że dopuścił się ich, działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za to na mocy art. 306 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zast. art. 91 § 1 k.k. wymierza mu jedną karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

- na mocy art. 91 § 2 k.k. łączy karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu D. M. niniejszym wyrokiem i karę pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie 32 zaskarżonego wyroku oraz orzeka wobec oskarżonego D. M. karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

- na mocy art. 69 § 1, 2 i 3 k.k., art. 70 § 2 k.k. oraz art. 73 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności oskarżonemu D. M. warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata i oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora;

- na mocy art. 71 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu D. M. karę grzywny w wysokości 160 (stu sześćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

4. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

5. zwalnia oskarżonego D. M. od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze w części na niego przypadającej i wymierza mu opłatę za obie instancje w kwocie 1.100 (jeden tysiąc sto) złotych, a wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

SSO del. Andrzej Ziębiński SSA Piotr Mirek SSA Grażyna Wilk

II AKa 77/16

UZASADNIENIE

(w pełnym zakresie)

Sąd Okręgowy w Katowicach, wyrokiem z dnia 16 czerwca 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. akt XXI K 144/13, m.in.:

1. uniewinnił oskarżonego L. C. od popełnienia zarzucanego mu w punkcie XXXVI aktu oskarżenia czynu, polegającego na tym, że w III kwartale 2005 roku, kierując zorganizowaną grupą przestępczą, w jej ramach, wspólnie i w porozumieniu z P. J., nabył od nieustalonej osoby samochód marki A. (...) o numerze VIN (...), wiedząc, iż pochodzi on z przestępstwa kradzieży, w G. w miesiącu lutym lub marcu 2005 roku na szkodę T. M. o wartości 40.000 [zł], który następnie sprzedał innej osobie, celem osiągnięcia korzyści majątkowej, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest od popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa;

2. uniewinnił oskarżonego L. C. od popełnienia zarzucanego mu w punkcie LXXX aktu oskarżenia czynu, polegającego na tym, że w miesiącu marcu 2005 roku w K., kierując zorganizowaną grupą przestępczą, w jej ramach, polecił innej ustalonej osobie podrobienie niemieckich dokumentów (...) i „(...)” samochodu marki A. (...) o nieautentycznym nr. rej. (...) poprzez wytworzenie tych dokumentów drukiem płaskim oraz techniką elektrofotograficzną, które następnie zostały użyte jako autentyczne przy rejestracji wskazanego pojazdu, to jest od popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa;

3. uniewinnił oskarżonego S. B. od popełnienia zarzucanego mu w punkcie CCXXXVIII aktu oskarżenia czynu, polegającego na tym, że w miesiącu marcu 2005 roku w K., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,

chcąc, aby inna ustalona osoba popełniła przestępstwo sfalszowania dokumentu w celu posłużenia się nim przez inną osobę jako autentycznym, pomógł w ten sposób, że przekazywał ustalonej osobie dane pojazdu do sfalszowania, poprzez wytworzenie tych dokumentów drukiem płaskim oraz techniką elektrofotograficzną, a następnie dostarczył L. C. podrobione niemieckie dokumenty (...) i „(...)”, samochodu marki A. (...) o nr. rej. (...) które następnie zostały użyte jako autentyczne przy rejestracji wskazanego pojazdu, pobierając za to 1.500 złotych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest od popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa;

4. uniewinnił oskarżonego S. B. od popełnienia czynów wskazanych w punkcie CCLXXIV aktu oskarżenia, opisanych jako zachowania wchodzące w skład przestępstwa ciągłego, a polegających na tym, że:

- w okresie od 2004 r. do marca 2005 r. w K. przekazał S. D., pomagając mu w dokonaniu czynu zabronionego, polegającego na użyciu przez niego w celu rejestracji, jako autentycznych, podrobionych niemieckich dokumentów w postaci karty wymeldowania pojazdu i książki pojazdu przynależnych do samochodu marki S. (...) o numerze VIN: (...), przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,
- w okresie od 2004 r. do marca 2005 r. w K. przekazał S. D., pomagając mu w dokonaniu czynu zabronionego, polegającego na użyciu przez niego w celu rejestracji, jako autentycznych, podrobionych niemieckich dokumentów w postaci karty wymeldowania pojazdu i książki pojazdu przynależnych do samochodu marki S. (...) o numerze VIN: (...), przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

to jest od popełnienia występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa;

5. uznał oskarżonego D. M. za winnego popełnienia zarzuconego mu, a opisanego w punkcie CCXCIX aktu oskarżenia czynu, przy czym przyjął, że dopuścił się go w okresie od marca 2005 r. do marca 2007 r., czym wyczerpał znamiona występkę z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

6. uznał oskarżonego D. M. za winnego popełnienia zarzuconych mu, a opisanych w punktach od CCCIII do CCCIX aktu oskarżenia czynów, czym wyczerpał znamiona występku z art. 306 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., przy czym przyjął, że dopuścił się ich działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za to na mocy art. 306 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu jedną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

7. na mocy art. 91 § 2 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu D. M. karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1, 2 i 3 k.k., art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby wynoszący 4 lata i oddał go w okresie próby pod dozór kuratora;

8. na mocy art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. M. karę grzywny w wysokości 180 stawek dziennych, uznając, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 złotych;

9. uniewinnił oskarżonych D. M. i E. S. od popełnienia zarzuconego im w punkcie CCC aktu oskarżenia czynu, polegającego na tym, że w miesiącu marcu 2005 roku w S., działając wspólnie i w porozumieniu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, podrobili tabliczkę znamionową oraz naklejkę serwisu technicznego z numerem VIN (V. N.) do samochodu marki A. (...) o nr. rej. (...) które następnie zostały użyte jako autentyczne, przy rejestracji wskazanego pojazdu, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynili sobie stałe źródło dochodu, to jest od popełnienia przestępstwa z art. 306 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a kosztami w tej części obciążył Skarb Państwa;

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli prokurator i obrońca oskarżonego D. M..

Prokurator zaskarżył wyrok w części - wobec oskarżonych L. C., S. B., D. M. i E. S. w zakresie zarzutów opisanych pod pozycjami XXXVI, LXXX, CCXXXVIII, CCLXXIV - pkt 8 i 9 oraz CCC - na ich niekorzyść, zarzucając:

I obrazę przepisów postępowania, a to:

1. art. 7 k.p.k., poprzez dowolną ocenę dowodów zgromadzonych w zakresie czynów XXXVI i LXXX zarzuconych L. C., CCXXXVIII oraz dwóch czynów opisanych pod pozycjami 8 i 9 w zarzucie CCLXXIV zarzuconych S. B., CCC zarzuconego D. M. i E. S.,

2. art. 8 k.p.k., poprzez oparcie się li tylko na orzeczeniu Sądu Rejonowego w M. z dnia 29 maja 2007 r., sygnatura akt (...), przeciwko S. D., w zakresie czynów opisanych pod pozycjami 8 i 9 w zarzucie C. S. B., podczas gdy sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu,

3. art. 366 § 1 k.p.k. (przed zmianą ustawy Kodeks postępowania karnego z dniem 1 lipca 2015 r.), polegającą na niewyjaśnieniu okoliczności sprawy w zakresie wskazanych powyżej występków wyczerpujących - odpowiednio - przepisy art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., przy zast. art. 12 k.k., art. 306 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., w tym - wobec pojawiających się wątpliwości dotyczących samochodu marki A. (...) - poprzez m.in. przesłuchanie w charakterze świadków bezpośrednio przez sądem T.M. i Z. K. - celem ich wyeliminowania,

4. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., poprzez uznanie przez sąd meriti, że w zakresie wszystkich czynów będących przedmiotem apelacji, związanych z samochodem marki A. (...), nie można zmienić ich opisów, gdyż dotyczą one innych zdarzeń, innego pojazdu i miały zostać dokonane w innym czasie, gdy tymczasem sąd nie jest związany opisem czynu zaprezentowanym w akcie oskarżenia, a materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania pozwalał na taką zmianę,

5. art. 414 § 1 k.p.k., poprzez uznanie, że nie zachodzi okoliczność wyłączająca ściganie D. M. i E. S. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.,

przy czym powyższe naruszenia prawa procesowego miały wpływ na treść orzeczenia wydanego wobec ww. oskarżonych, a w konsekwencji doprowadziły do ich uniewinnienia, gdy tymczasem prawidłowa ocena przeprowadzonych dowodów prowadzi do uznania, że ww. oskarżeni popełnili zarzucone im przestępstwa;

II błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia o winie:

- wskazanych powyżej oskarżonych, w zaskarżonej części, polegający na uznaniu przez sąd meriti, że czyny te dotyczą innych zdarzeń, innego pojazdu, a także że zostały dokonane w innym niż zarzuconym czasie i tym samym uniewinnienie L. C. od zarzutu popełnienia występku XXXVI i LXXX, S. B. od zarzutu popełnienia występuku CCXXXVIII oraz D. M. i E. S. od zarzutu CCC, opisanych w części wstępnej wyroku, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego, w tym wyjaśnień L. C. i Z. K., a także opinii mechanoskopijnej oraz z badania niemieckich dokumentów pojazdu, prowadzi do wniosku przeciwnego,

- S. B. w zakresie dwóch czynów opisanych pod pozycjami 8 i 9 w zarzucie CCLXXIV, dotyczących dwóch samochodów marki S. (...), polegający na uznaniu, że skoro świadek D. nie został prawomocnie skazany przez Sąd Rejonowy w M. w sprawie o sygnaturze (...) gdyż nie zostały one ujęte w opisie czynu mu przypisanego, to nie można przypisać pomocnictwa do sfalszowania dokumentów dotyczących ww. pojazdów oskarżonemu S. B., gdy prawidłowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego, w tym akta sprawy Sądu Rejonowego w M. musi prowadzić do wniosku przeciwnego.

Podnosząc powyższe zarzuty, prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w punktach 8, 25, 26 oraz 44 wobec oskarżonych L. C., S. B., D. M. i E. S. oraz:

- przekazanie sprawy sądowi I instancji właściwemu miejscowo i rzeczowo do ponownego rozpoznania w zakresie dotyczącym L. C. i S. B. - odpowiednio zarzuty opisane w części wstępnej wyroku pod pozycjami: XXXVI, LXXX, CCXXXVIII oraz CCLXXIV - dwa czyny opisane pod pozycjami 8 i 9 w tym zarzucie,

- umorzenie postępowania - na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. - w zakresie D. M. i E. S., wobec przedawnienia karalności czynu opisanego w zarzucie CCC części wstępnej wyroku.

Obrońca oskarżonego D. M. zaskarżył wyrok w zakresie dotyczącym tego oskarżonego w części dotyczącej kary, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia, a to błędne ustalenie, iż oskarżony był osobą karaną, podczas gdy w/w nie figuruje w Krajowym Rejestrze Karnym, co miało wpływ na wysokość wymierzonej oskarżonemu kary.

Stawiając powyższy zarzut, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie oskarżonemu kary w dolnej granicy zagrożenia ustawowego i zawieszenie wykonania kary na okres próby wynoszący 2 lata.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Z wniesionych w sprawie apelacji na częściowe uwzględnienie zasługiwała apelacja prokuratora, a to w zakresie, jakim kwestionowała rozstrzygnięcia z punktów 26 i 44 oraz z punktu 8 w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonego L. C. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXXVI.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacji prokuratora w zakresie kwestionującym rozstrzygnięcia z punktów 8, 25 i 44 zaskarżonego wyroku, polegające na uniewinnieniu oskarżonych L. C., S. B., D. M. i E. S. od popełnienia czynów opisanych odpowiednio w punktach XXXVI, LXXX, CCXXXVIII i CCC części wstępnej wyroku, należy zauważyć, iż zarzucane czyny dotyczyły samochodu marki A. (...), określonego w zarzutach jako pojazd oznaczony numerem VIN (...) lub numerem rejestracyjnym (...) Takimi numerami oznaczony był zaś samochód, który miał zostać skradziony T. M. w lutym lub marcu 2005 r. w G.. W akcie oskarżenia przyjęto, z czym nie zgodził się Sąd Okręgowy, iż samochód ten, jako posiadający numer rejestracyjny (...) 249, został następnie sprzedany przez Z. K. W. K. w dniu 6 czerwca 2005 r. i uzyskał numer rejestracyjny (...).

Uzasadniając swoje stanowisko, Sąd I instancji wskazał, że analiza materiału dowodowego wyklucza uznanie, iż samochód zarejestrowany przez Z. K., a następnie zakupiony przez M. i W. K. był tym samym samochodem, który miał zostać skradziony T. M. Oznaczałoby to bowiem, że po zarejestrowaniu przez Z. K. samochód został wywieziony do Francji, gdzie nabył go T. M., a następnie ten sam samochód po jego kradzieży w marcu 2005 r. znalazł się ponownie w posiadaniu L. C. i sprzedany przez Z. W. i M. K. (1). W takiej sytuacji należałoby zatem przyjąć, że ten sam samochód był dwukrotnie przedmiotem sprzedaży, co jednak nie wynika z akt sprawy. Wskazał w tym kontekście na różnice w opiniach mechanoskopijnych - w jednej z nich stwierdzono, że oryginalny nr VIN samochodu zatrzymanego u W. K. jest tożsamy z numerem samochodu T. M. (k. 2562-1567), z innej natomiast opinii wynika, że jedynie alternatywnie można odczytać pierwotny numer VIN w zabezpieczonym samochodzie (k. 1667-1668). W tej sytuacji Sąd a quo przyjął, że samochód zakupiony przez W. i M. K. (1) od Z. K. pochodził z kradzieży dokonanej przed jego rejestracją we wrześniu 2004 r. Samochód ten, po jego „zalegalizowaniu”, został zarejestrowany przez Z. K. i ostatecznie sprzedany W. i M. K. (1). Ponieważ nie mógł to być jednocześnie samochód skradziony T.M., uniewinnił oskarżonych od czynów związanych z tym samochodem. Sąd Okręgowy podniósł, iż mimo stanowczego ustalenia, że samochód zakupiony przez W. K. pochodził z kradzieży, doszło do podrobienia tabliczki znamionowej i naklejki serwisu technicznego, nie mógł zmienić opisu czynów zarzucanych L. C. w punkcie XXXVI, a D. M. i E. S. w punkcie CCC, gdyż czyny te dotyczą innych zdarzeń, innego pojazdu i miały zostać dokonane w innym czasie.

Przytoczony wyżej wywód Sądu Okręgowego nie zasługuje na aprobatę jako sprzeczny z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, ocenianego zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania. Trafna jest jedynie konstatacja, iż w sprawie mamy do czynienia nie z jednym, lecz z dwoma samochodami marki A. (...), tyle że błędnie przez Sąd Okręgowy zidentyfikowanymi. Wbrew bowiem ustaleniom Sądu meriti samochód, który został sprzedany W. i M. K.

(1) jest tożsamy z samochodem, który miał zostać skradziony T.M., lecz zarazem jest to pojazd inny niż samochód zarejestrowany przez Z. K. we wrześniu 2004 r.

Źródłem błędnych ustaleń Sądu Okręgowego było założenie, iż samochód zarejestrowany przez Z. K. był tym samym samochodem, jaki został ostatecznie sprzedany W. i M. K. (1), przy czym całą uwagę Sąd ten poświęcił sfalsyfikowaniu wersji, iż był to jednocześnie samochód skradziony T.M.. Rzecz jednak w tym, że taka wersja w ogóle się w sprawie nie pojawiła.

Z zabezpieczonych dokumentów i wyjaśnień Z. K. wynika bowiem, iż samochód A. (...), który zarejestrował we wrześniu 2004 r., był koloru czarnego, i tym pojazdem pojechał na Ukrainę, gdzie go pozostawił, a do Polski wrócił bez samochodu. Następnie na polecenie L. C. w dniu 22 marca 2005 r. złożył w Wydziale Komunikacji wnioski o dokonanie zmiany w dokumentach A. (...) poprzez uwzględnienie zmiany koloru lakieru samochodu z czarnego na srebrny metalik (t. CV, k. 20859 i nast.). Te wyjaśnienia korespondują z dokumentami i zeznaniami świadka T. M. z których wynika, iż skradziony mu w okresie lutego-marca 2005 r. samochód był koloru srebrnego metalik (t. IX, k. 1598). Już te dowody prowadzą do wniosku, że W. i M. K. (1) sprzedano samochód nabyty we Francji przez T. M., nie zaś samochód uprzednio zarejestrowany przez Z. K., ten bowiem, koloru czarnego, został uprzednio wywieziony na Ukrainę. W dacie natomiast złożenia wniosku do Wydziału Komunikacji o uwzględnienie zmiany koloru lakieru samochodu z czarnego na srebrny, L. C. był już w posiadaniu samochodu koloru srebrnego, który miał zostać skradziony T. M.. Był też w posiadaniu dowodu rejestracyjnego samochodu A. (...), uzyskanego przez Z. K. na podstawie podrobionych dokumentów. Dla „zalegalizowania” zatem samochodu T.M. wykorzystano uprzednio uzyskane dokumenty, dokonując zarazem zmiany numeru VIN w zakresie ostatnich cyfr, tak by był on zgodny z numerem VIN widniejącym w dokumentach, podrobiono naklejkę serwisu technicznego z numerem VIN oraz zgłoszono rzekomą zmianę koloru lakieru. W taki właśnie sposób przebieg zdarzenia opisał w swoich wyjaśnieniach oskarżony L. C., podnosząc w szczególności, że pierwszy samochód A. (...) został wywieziony na Ukrainę, a do Polski wróciły jedynie jego dokumenty w postaci polskiego dowodu rejestracyjnego, ubezpieczenia oraz tablice rejestracyjne, a wklejki montażowe i tabliczki znamionowe w kolejnym samochodzie podrobili (...), czyli – jak wynika z akt sprawy - oskarżeni D. M. i E. S. (t. LXXXVII, k. 17136, 17160, 17279-17280, 17285-17286).

W świetle powyższych uwag wskazanie w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu L. C. w punkcie XXXVI jako daty jego popełnienia III kwartału 2005 r. jawi się jako oczywiście błędne. Czyn ten mógł zostać popełniony po dniu 11 lutego 2005 r. (data nabycia samochodu przez T.M.) a przed dniem 22 marca 2005 r. (data złożenia wniosku o uwzględnienie zmiany koloru lakieru samochodu). Zmiana jedynie daty popełnienia czynu nie prowadzi do zmiany jego tożsamości.

Dotychczasowe rozważania prowadzą do wniosku, że zebrany materiał dowodowy, w szczególności wyjaśnienia Z. K. i L. C., Sąd Okręgowy ocenił w sposób dowolny i sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania. Tym samym jako oczywiście zasadny należało ocenić zarzut obrazy art. 7 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia, poprzez dowolną ocenę dowodów zgromadzonych w zakresie czynu zarzucanego L. C. w punkcie XXXVI oraz w zakresie czynu zarzucanego D. M. i E. S. w punkcie CCC. W konsekwencji trafny okazał się też zarzut mającego wpływ na treść wyroku błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących opisanych w tych zarzutach czynów. Zważywszy na fakt, że karalność czynu zarzucanego oskarżonym D. M. i E. S. w punkcie CCC uległa przedawnieniu, zasadny okazał się także zarzut obrazy art. 414 § 1 k.p.k. poprzez uznanie, że nie zachodzi okoliczność wyłączająca ściganie D. M. i E. S. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Prokurator sformułował także zarzuty obrazy art. 366 § 1 k.p.k. i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. O ile w świetle poczynionych wyżej uwag zarzut zaniechania bezpośredniego przesłuchania przed sądem świadka Z. K. stał się bezprzedmiotowy, o tyle zgodzić się należy ze skarżącym, iż zastrzeżenia budzi zaniechanie takiego bezpośredniego przesłuchania świadka T. M. w sytuacji podania jego depozycji w wątpliwość przez Sąd Okręgowy. Odnośnie natomiast do zarzutu obrazy art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. wskazać trzeba, że na gruncie poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych uprawnione było jego stwierdzenie o braku możliwości zmiany opisu czynów zarzucanych oskarżonym. W sytuacji jednak uznania tych ustaleń za błędne, powyższa konstatacja Sądu Okręgowego stała się bezprzedmiotowa. W wypadku poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych w odniesieniu do czynu z punktu XXXVI wystąpiłaby bowiem jedynie potrzeba

korekty samej daty popełnienia czynu, w odniesieniu zaś do czynu z punktu CCC brak byłoby potrzeby dokonywania jakichkolwiek zmian w jego opisie.

Brak było podstaw do uwzględnienia zarzutów prokuratora w odniesieniu do rozstrzygnięć polegających na uniewinnieniu oskarżonego L. C. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie LXXX i S. B. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie CCXXXVIII.

Była już mowa o tym, że w opisanym wyżej procederze wykorzystano fakt, że we wrześniu 2004 r. został zarejestrowany przez Z. K. na podstawie podrobionych niemieckich dokumentów ((...) i „(...)”) samochód marki A. (...), wywieziony później na Ukrainę. W samochodzie T. M. dokonano zatem takich zmian, by mógł być wykorzystany rzekomo jako samochód zarejestrowany przez Z. K.. W tym właśnie celu podrobiono tabliczkę znamionową oraz naklejkę serwisu technicznego z numerem VIN oraz zgłoszono zmianę koloru lakieru. Nie było zatem najmniejszej potrzeby, aby dokonywać ponownego fałszerstwa niemieckich dokumentów samochodu marki A. (...). Dokumenty te zostały już raz podrobione na potrzeby rejestracji dokonanej we wrześniu 2004 r., a udział w popełnieniu tego przestępstwa został oskarżonym L. C. i S. B. zarzucony w niniejszym postępowaniu i przypisany zaskarżonym wyrokiem.

Przypomnieć bowiem w tym miejscu należy, iż oskarżonemu L. C. zarzucono w punkcie LXIX aktu oskarżenia popełnienie przestępstwa z art. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., polegającego na tym, że w III kwartale 2004 r. polecił innej ustalonej osobie podrobienie niemieckich dokumentów: (...) i „(...)” samochodu marki A. (...) o nieautentycznym numerze rej. (...) 249, które następnie zostały użyte jako autentyczne przy rejestracji wskazanego pojazdu. Natomiast oskarżonemu S. B. zarzucono w punkcie CCXXX popełnienie przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., polegającego na tym, że w III kwartale 2004 r., chcąc, aby inna ustalona osoba popełniła przestępstwo sfalszowania dokumentu w celu posłużenia się nim przez inną osobę jako autentycznym, pomógł w ten sposób, że przekazywał ustalonej osobie dane pojazdu do sfalszowania, poprzez wytworzenie tych dokumentów przy zastosowaniu technologii laserowej tonerowym środkiem kryjącym, przy zastosowaniu techniki druku płaskiego, a następnie dostarczył L. C. podrobione niemieckie dokumenty (...) i „(...)” samochodu marki A. (...) o nieautentycznym numerze rejestracyjnym (...) 249, które następnie zostały użyte jako autentyczne przy rejestracji wskazanego pojazdu. Zaskarżonym wyrokiem w punkcie 4 oskarżonemu L. C. przypisano popełnienie przestępstwa zarzucanego w punkcie LXIX, a w punkcie 21 oskarżonemu S. B. przypisano popełnienie przestępstwa zarzucanego w punkcie CCXXX.

Powyższej okoliczności zdaje się nie dostrzegać prokurator, który w apelacji w kontekście czasu popełnienia czynów z punktów LXXX i CCXXXVIII wskazał, iż należy przyjąć, iż niemieckie dokumenty pojazdu, złożone przez Z. K. wraz z wnioskiem o rejestrację samochodu na własne nazwisko w dniu 8 października 2004 r., zostały sfalszowane przed tą datą. Rzecz jednak w tym, że - jak wyżej wskazano - udział oskarżonych L. C. i S. B. w sfalszowaniu tych dokumentów przed dniem 8 października 2004 r. był przedmiotem innych zarzutów i został im zaskarżonym wyrokiem przypisany. Zarazem w przytoczonym fragmencie uzasadnienia apelacji prokurator zdaje się przyznawać, iż ponowne fałszowanie dokumentów niemieckich pojazdu nie miało miejsca. Tym samym zarzut obraży art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. oparty był na błędnych przesłankach. Także pozostałe zarzuty skierowane przeciwko omawianym rozstrzygnięciom nie mogły być w tej sytuacji skuteczne.

Analiza opisów czynów zarzucanych oskarżonemu L. C. w punktach LXIX i LXXX, a S. B. w punktach CCXXX i CCXXXVIII nie wskazuje na to, że oskarżonym dwukrotnie zarzucono popełnienie tych samych czynów, lecz na to, że oskarżonym w punktach LXXX i CCXXXVIII zarzucono popełnienie kolejnych, podobnych czynów, dotyczących innego samochodu, które jednak w ogóle nie zostały popełnione. Z tych względów uniewinnienie oskarżonych od ich popełnienia, aczkolwiek motywowane innymi okolicznościami, ostatecznie okazało się w pełni zasadne i brak było podstaw do uwzględnienia w tym zakresie apelacji prokuratora.

Na uwzględnienie zasługuje natomiast apelacja oskarżyciela publicznego w części kwestionującej rozstrzygnięcie z punktu 26, mocą którego uniewinniono oskarżonego S. B. od popełnienia dwóch czynów z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Motywuując to rozstrzygnięcie, Sąd Okręgowy podniósł, iż ze złożonych przez świadka S. D. zeznań wynika, że skazujący go wyrok Sądu Rejonowego w M. z dnia 29 maja 2007 r., sygn. akt (...) objął wszystkie dokumenty, które przekazał S. B.. W konsekwencji uniewinnił oskarżonego S. B. od popełnienia czynów dotyczących dokumentów, które nie zostały ujęte w opisie czynu przypisanego S. D. wspomnianym wyrokiem Sądu Rejonowego w M..

Przytoczone motywy omawianego rozstrzygnięcia wskazują, że w istocie swoje rozważania Sąd Okręgowy ograniczył do przytoczenia treści przywołanego wyroku Sądu Rejonowego w M. i porównania jej z treścią zarzutu postawionego oskarżonemu S. B. w punkcie CCLXXIV. Nie dokonał natomiast samodzielnie żadnych ustaleń faktycznych odnośnie do przebiegu czynów, od popełnienia których uniewinnił oskarżonego S. B.. Takie postąpienie niewątpliwie naruszało normę z art. 8 k.p.k., zgodnie z którą sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. W konsekwencji Sąd meriti uchylił się od oceny zebranego materiału dowodowego, w szczególności depozycji świadka S. D., które - wbrew twierdzeniom Sądu - wcale nie były w omawianym zakresie takie stanowcze. Świadek ten zeznał mianowicie, że „najprawdopodobniej” wyrok Sądu Rejonowego w M. objął wszystkie dokumenty, jakie przekazał oskarżonemu (k. 23639v).

Prokurator w apelacji odwołał się do wydanego w postępowaniu zakończonym wyrokiem Sądu Rejonowego w M. postanowienia z dnia 8 marca 2006 r. o przedstawieniu S. D. zarzutu popełnienia czynu z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., którym objęto fałszywe dokumenty dwunastu pojazdów, w tym obu samochodów marki S. (...) opisanych w czynach objętych rozstrzygnięciem z punktu 26. Z protokołu przesłuchania S. D. w charakterze podejrzanego wynika, iż przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu. Rzeczywiście ostatecznie S. D. został skazany za czyn, który nie dotyczył dwóch wspomnianych samochodów marki S. (...), lecz Sąd Okręgowy nie podjął żadnej próby wyjaśnienia tej istotnej okoliczności. Nie ustalił zatem, czy zebrany w tamtym postępowaniu materiał dowodowy nie pozwolił na oskarżenie S. D. o zachowania związane z tymi samochodami, czy też doszło do błędnego pominięcia w ujętym w akcie oskarżenia opisie czynu dokumentów dotyczących tych dwóch samochodów. Nie zapoznał się z aktami sprawy Sądu Rejonowego w M., składanymi w trakcie tamtego postępowania depozycjami S. D., ale też osób współoskarżonych - T. S. i M. K. (2), którym zarzucono popełnienie czynów ściśle powiązanych z zarzutem postawionym S. D., w tym odnośnie do przedmiotowych samochodów marki S. (...).

W świetle powyższych uwag należało uwzględnić zarzut obrazy art. 7 k.p.k. i art. 8 k.p.k., jak też zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku na skutek nieuwzględnienia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sądu Rejonowego w M..

Reasumując dotychczasowe uwagi, należy stwierdzić, iż apelacja prokuratora okazała się zasadne w części kwestionującej uniewinnienie oskarżonych - L. C. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXXVI, S. B. od popełnienia czynów opisanych w punkcie 26 zaskarżonego wyroku oraz D. M. i E. S. od popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie CCC.

W konsekwencji zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego L. C. w punkcie 8 w części dotyczącej czynu z punktu XXXVI oraz w odniesieniu do oskarżonego S. B. w punkcie 26 należało uchylić i sprawę w tym zakresie przekazać sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Właściwy rzeczowo do rozpoznania sprawy o opisane wyżej czyny jest sąd rejonowy (art. 24 § 1 k.p.k.). Miejsca popełniania czynu opisanego w punkcie XXXVI nie ustalono, przestępstwa natomiast opisane w punkcie 26 zostały popełnione w K., a zatem właściwy miejscowo do rozpoznania sprawy jest tamtejszy Sąd Rejonowy.

W postępowaniu ponownym konieczne stanie się dokonanie oceny zebranych dowodów zgodnej z normą z art. 7 k.p.k. i poczynienie ustaleń faktycznych odpowiadających rzeczywistemu przebiegowi zdarzeń. Zauważyć też należy, iż Sąd Okręgowy sformułował istotne zastrzeżenia odnośnie do wiarygodności zeznań świadka T. M., a mimo to nie przesłuchał go bezpośrednio na rozprawie, co stało się przedmiotem trafnego zarzutu obrazy art. 366 § 1 k.p.k. W postępowaniu ponownym celowe będzie zatem bezpośrednio przesłuchanie tego świadka przed Sądem, gdyż okoliczności utraty przez niego samochodu pozostają w bezpośrednim związku z zarzutem, pod jakim stanął oskarżony

L. C.. Nadto niezbędne będzie zapoznanie się przez sąd orzekający z aktami postępowania Sądu Rejonowego w M. przeciwko S. D., T. S. i M. K. (2) (...), (...).

Uwzględniając apelację prokuratora, Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok także w punkcie 44 i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne wobec oskarżonych D. M. i E. S. o czyn opisany w punkcie CCC. Uniewinnienie oskarżonych od popełnienia tego przestępstwa było w świetle zebranego materiału dowodowego niezasadne, oparte na błędnych przesłankach, lecz jednocześnie nastąpiło przedawnienie karalności czynu, który miał zostać popełniony w marcu 2005 r.

Zwrócić należy uwagę, że przestępstwo z art. 306 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 3. Zgodnie z art. 101 § 1 pkt 5 k.k. karalność przestępstwa zagrożonego karą nieprzekraczającą 3 lata pozbawienia wolności ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 5. Zgodnie natomiast z art. 102 k.k. w aktualnym brzmieniu, nadanym ustawą z dnia 15 stycznia 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny (Dz. U. z 2016, poz. 189), jeżeli w okresie, o którym mowa w art. 101, wszczęto postępowanie, karalność przestępstw określonych w art. 101 § 1 ustaje z upływem 10 lat, a w pozostałych wypadkach - z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu. Wypada wszakże zaznaczyć, iż do czasu wejścia w życie wspomnianej nowelizacji art. 102 k.k. stanowił, iż jeżeli w okresie, o którym mowa w art. 101, wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność popełnionego przez nią przestępstwa przedawnia się z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu.

Problematykę międzyczasowego prawa karnego w odniesieniu do instytucji przedawnienia karalności rozpatrywać należało w tej sytuacji poprzez normę art. 2 wspomnianej wyżej ustawy z dnia 15 stycznia 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, zgodnie z którą „do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy - a zatem do dnia 1 marca 2016 r. - stosuje się przepisy o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął”.

Przepis ten stanowi powtórzenie treści art. 15 Przepisów wprowadzających Kodeks karny z 1997 r. (Dz. U. Nr 88, poz. 554 z późn. zm.) i art. 2 ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny (Dz. U. Nr 132, poz. 1109), w związku z czym nie ma przeszkód, aby przy jego wykładni odwołać się do utrwalonej i jednolitej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego wypracowanej na gruncie tych właśnie przepisów, którą orzekający w niniejszej sprawie skład Sądu Apelacyjnego w pełni podziela (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 1999 r., I KZP 25/99, OSNKW 1999, z. 9-10, poz. 53, z dnia 2 lipca 2002 r., II KK 143/02, LEX 55526 i z dnia 21 kwietnia 2004 r., II KK 321/04, LEX 109466; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2005 r., V KK 300/05, LEX nr 164314; zob. też A. Zoll (w:) A. Zoll (red.), Kodeks karny, Część ogólna. Komentarz, t. I, s. 1309; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 maja 2004 r., SK 44/03, OTK-A 2004, nr 5, poz. 46), Uznając za niecelowe powtarzanie przytoczonej w powołanych judykatach argumentacji, wystarczy stwierdzić, że użyte w art. 2 ustawy z dnia 15 stycznia 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny sformułowanie „chyba że termin przedawnienia już upłynął” oznacza, że przepisu tego nie stosuje się, jeżeli do dnia wejścia w życie tej ustawy, tj. do dnia 2 marca 2016 r., upłynął już termin przedawnienia karalności określony w art. 101 k.k., a gdy w okresie tym wszczęto postępowanie przeciwko osobie, także termin wskazany w art. 102 k.k. - w brzmieniu obowiązującym przed dniem 2 marca 2016 r. Jeżeli natomiast przed dniem 2 marca 2016 r. na podstawie dotychczasowych przepisów, tj. art. 101 i art. 102 k.k. w brzmieniu obowiązującym do czasu wejścia w życie ustawy z dnia 15 stycznia 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, nie nastąpiło przedawnienie, kwestię przedawnienia karalności należy oceniać według art. 101 i art. 102 k.k. - w brzmieniu obowiązującym od dnia 2 marca 2016 r.

Podsumowując, należy stwierdzić, że wobec upłynięcia z dniem 31 marca 2015 r., a więc przed dniem 2 marca 2016 r., karalności zarzucanego oskarżonym czynu z art. 306 k.k. na podstawie art. 101 § 1 pkt 5 k.k. i art. 102 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 marca 2016 r.), nie mają zastosowania przepisy kodeksu karnego o przedawnieniu w aktualnie obowiązującym brzmieniu.

W tej sytuacji należało uchylić zaskarżony wyrok w punkcie 44, a postępowanie karne wobec oskarżonych D. M. i E. S. o czyn opisany w punkcie CCC części wstępnej zaskarżonego wyroku umorzyć na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. Kosztami sądowymi w tej części obciążono Skarb Państwa po myśli art. 632 pkt 2 k.p.k.

Wobec natomiast braku podstaw do uwzględnienia apelacji prokuratora w odniesieniu do rozstrzygnięcia z punktu 8 w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonego L. C. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie LXXX i w odniesieniu do rozstrzygnięcia z punktu 25, Sąd Apelacyjny utrzymał w tej części zaskarżony wyrok w mocy.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego D. M., należy stwierdzić, iż podniesiony w niej zarzut jest trafny jedynie w tej części, w jakiej wskazuje na poczynienie przez Sąd I instancji błędnego ustalenia, iż oskarżony ten był już karany. W dacie wyrokowania przez Sąd Okręgowy uprzednie skazanie oskarżonego D. M. uległo zatarciu z mocy prawa, a mimo to Sąd ten przyjął, że oskarżony był karany (str. 148 uzasadnienia). Już jednak dalsza część zarzutu wskazująca, jakoby to błędne ustalenie miało wpływ na wysokość wymierzonej oskarżonemu kary, nie jest słuszna. Analiza zaskarżonego wyroku tego nie potwierdza.

Uzasadniając wymiar orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych i kary łącznej, Sąd Okręgowy w ogóle nie odwołał się do kwestii uprzedniej karalności oskarżonego i nie zaliczył jej do okoliczności obciążających, mających wpływ na wymiar kary (str. 213, 217-218 uzasadnienia). Potwierdza to treść wyroku, mocą którego Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu D. M. kary w dokładnie takiej samej wysokości, w jakiej wymierzył je E. S., co do którego przyjął, że był on niekarany. Dotyczy to zatem kar 8 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonych obu oskarżonym za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. (odpowiednio punkty 32 i 38), kar 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonych za popełnione wspólnie i w porozumieniu czyny opisane w punktach CCCIII-CCCIX z art. 306 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (odpowiednio punkty 33 i 39), jak wreszcie kar łącznych 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonych z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia ich wykonania na okres 4 lat próby (odpowiednio punkty 34-35, 40-41) i kar grzywnien orzeczonych w wysokości 180 stawek dziennych (odpowiednio punkty 36 i 42). Skoro zatem błędne ustalenie o uprzedniej karalności oskarżonego D. M. nie miało wpływu na treść zaskarżonego wyroku, apelacja obrońcy oskarżonego nie mogła być uwzględniona. Należy też zaznaczyć, iż w świetle prawidłowo ustalonych przez Sąd I instancji okoliczności obciążających i łagodzących brak było podstaw do wymierzenia oskarżonemu kar w dolnej granicy zagrożenia ustawowego. Wniosek natomiast o skrócenie okresu próby do lat 2 pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią art. 65 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. w mającym tu zastosowanie brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r.

Pomimo powyższych uwag apelacja obrońcy oskarżonego D. M. okazała się częściowo skuteczna, albowiem na skutek jej wniesienia Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok w stosunku do tego oskarżonego i wymierzył mu kary w rozmiarze łagodniejszym niż uczynił to Sąd I instancji.

Przyczyną takiego postąpienia było stwierdzenie przedawnienia karalności w stosunku do oskarżonego D. M. przestępstwa opisanego w punkcie CCCIII, którego popełnienie - w ramach ciągu przestępstw - Sąd Okręgowy przypisał temu oskarżonemu w punkcie 33 zaskarżonego wyroku.

Zarzucone oskarżonemu w punkcie CCCIII przestępstwo z art. 306 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. zostało popełnione w czerwcu 2005 r. Odsyłając w tym miejscu do sformułowanych wyżej uwag dotyczących rozstrzygnięcia z punktu 44 i przedawnienia karalności czynu opisanego w punkcie CCC, należy stwierdzić, że karalność czynu zarzucanego oskarżonemu D. M. w punkcie CCCIII upłynęła z dniem 30 czerwca 2015 r. W tej sytuacji należało uchylić zaskarżony wyrok w punktach 33, 34, 35 i 36 oraz na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzyć postępowanie karne wobec oskarżonego D. M. o czyn opisany w punkcie CCCIII, kosztami sądowymi w tej części obciążając Skarb Państwa (art. 632 pkt 2 k.p.k.). Nadto należało uznać oskarżonego D. M. za winnego popełnienia czynów z art. 306 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., zarzucanych mu w punktach od CCCIV do CCCIX, przy przyjęciu, że stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k.

Za ten ciąg przestępstw Sąd Apelacyjny skazał oskarżonego na jedną karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 91 § 2 k.k. połączył tę karę i karę pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie 32 zaskarżonego wyroku oraz orzekł wobec oskarżonego D. M. karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 69 § 1, 2 i 3 k.k., art. 70 § 2 k.k. oraz art. 73 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby wynoszący 4 lata, oddając go w okresie próby pod dozór kuratora. Na mocy art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu D. M. karę grzywny w wysokości 160 stawek dziennych, przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 złotych.

Przypisując oskarżonemu D. M. popełnienie czynów zarzucanych mu w punktach od CCCIV do CCCIX, stanowiących ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., Sąd Apelacyjny miał na uwadze dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę dowodów i poczynione w jej wyniku ustalenia faktyczne, które w postępowaniu odwoławczym nie były kwestionowane i które przyjął jako własne. Wystarczy zatem podkreślić, iż oskarżony D. M. przyznał się na rozprawie do popełnienia zarzuconych przestępstw. Podobnie do winy przyznał się współdziałający z nim oskarżony E. S.. Uwzględniając ponadto znajdujące potwierdzenie w wyjaśnieniach P. J. i w treści opinii mechanoskopijnych kategoryczne relacje L. C., który konsekwentnie i szczegółowo opisał rolę oskarżonego w przestępnym procederze i wskazał przekazywane w zamian za podrobienie tabliczek i naklejek serwisowych kwoty, należy uznać za niebudzący wątpliwości fakt, że oskarżony D. M., działając wspólnie z E. S., dopuścił się czynów opisanych w punktach od CCCIV do CCCIX. Każdy z tych czynów wyczerpywał znamiona przestępstwa z art. 306 k.k. (podrobienie znaków identyfikacyjnych samochodów) w zw. z art. 65 § 1 k.k. (działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, uczynienie sobie z popełnienia przestępstw stałego źródła dochodu).

Wymierzając oskarżonemu D. M. karę za ciąg przestępstw, Sąd Apelacyjny uwzględnił obok dotychczasowej niekaralności oskarżonego te same okoliczności łagodzące (przyznanie się do winy, prowadzenie ustabilizowanego trybu życia) i obciążające (działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, uczynienie sobie z popełnienia przestępstw stałego źródła dochodu), jakie miał na uwadze Sąd Okręgowy. Uwzględnił też czasokres działania i ilość podrobionych znaków identyfikacyjnych. Zważywszy wszakże na fakt, że wobec przedawnienia czynu opisanego w punkcie CCCIII zmniejszyła się w porównaniu do zaskarżonego wyroku skala przypisanego bezprawia (ilość przypisanych przestępstw) i skróceniu uległ okres przestępczej działalności, Sąd Apelacyjny orzekł karę pozbawienia wolności w rozmiarze niższym niż Sąd Okręgowy.

Orzekając karę łączną, Sąd Apelacyjny zastosował zasadę pełnej absorpcji z uwagi na jej zastosowanie przez Sąd I instancji, czym - wobec niezaskarżenia wyroku na niekorzyść oskarżonego - był związany. Rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary łącznej, długości okresu próby, oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora są tożsame z uchylonymi rozstrzygnięciami Sądu Okręgowego i motywowane były tymi samymi względami. Przypomnieć jedynie wypada, że zgodnie z art. 65 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. oraz art. 73 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. okres próby nie mógł być krótszy niż 3 lata, a oddanie pod dozór kuratora był obligatoryjny. Ilość przypisanych przestępstw przemawiała za ustaleniem okresu próby powyżej dolnego progu. Zmniejszenie ich liczby spowodowało natomiast orzeczenie kary grzywny w rozmiarze niższym niż w zaskarżonym wyroku.

Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonego D. M. od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze w części na niego przypadającej i wymierzył mu opłatę za obie instancje w kwocie 1.100 zł (art. 10 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Wydatkami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa.

SSO del. Andrzej Ziębiński SSA Piotr Mirek SSA Grażyna Wilk